

BIBLICKÉ ÚKOLY

1962

2. čtvrtletí

SPRAVEDLNOST Z VÍRY
V KRISTA

Spravedlnost z víry v Krista

Všeobecný úvod

Bůh svěřil církvi odpovědnost i přednost za zvěst evanglia světu. Toto slavnostní dílo může být úspěšně vykonáno jen posvěcenými nástroji. Aby věřící mohli být duchovně připraveni na setkání se svým Pánem a dokonat jeho dílo, bylo jim rovněž svěřeno poselství o spravedlnosti z víry. Není to nějaké nové poselství, neboť to je část plánu spasení zjeveného ve slově Božím, které vždycky bylo základní vírou a učením církve ostatků, byť i někdy zatemněno naukovým zdůrazňováním zákona.

Tato životně důležitá nauka byla objasněna a znovu zdůrazněna při světovém zasedání církve roku 1888:

„Poselství, které hlásáme, mělo mnohem význačněji představit světu Krista a jeho oběť za hříchy celého světa. Vyzývalo lidi, aby přijali spravedlnost Kristovu, která se projevuje v poslušnosti Božích přikázání. Mnozí však ztratili ze zřetele Ježíše. Tito lidé potřebovali obrátit svůj pohled na jeho božskou osobu, jeho zásluhy, na jeho neměnnou lásku k lidské rodině.

Všechna moc je dána do jeho rukou, aby mohl rozdávat svou spravedlnost lidem. Je to poselství třetího anděla, které má být zvěstováno velikým hlasem a doprovázeno hojným vylitím jeho Ducha.“

Duch prorocký vřele podporoval tento směr učení, mluvící o ospravedlnění z víry. Byli však lidé, kteří se obávali, že by oživeným poukazováním na Krista mohly být zanedbány svěřené nám „význačné pravdy“. Avšak vyvyšováním Krista jako ústřední postavy poselství, nebyl a není oslaben žádný bod pravdy, který učinil adventisty sedmého dne tím, čím jsou. To platí dnes právě tak jako před sedmdesáti lety.

Adventní poselství volá po zachování všech pravd, ale veliký střed, kterým jest Ježíš Kristus, nesmí být vynechán z poselství třetího anděla. Mnozí v díle Božím odsunuli Krista na druhé místo; do popředí postavili nauky a důvody.

Pracovníci v díle Božím musí předkládat spravedlnost Kristovu nikoli jako nové světlo, ale jako vzácné světlo, které lid po nějaký čas ztratil ze zřetele.

Spravedlnost

Zlatý verš: Jer. 23, 6.

Úvod: PRAMEN A DEFINICE SPRAVEDLNOSTI.

V prvním úkolu tohoto čtvrtletí budeme studovat předmět „spravedlnost“ povšechně. Shledáme, že Bůh je jediným zdrojem spravedlnosti. Poznáme také, jak mnoho záleží na tom, abychom si přivlastnili Boží spravedlnost. Rozumíme, že spravedlnost je opakem hříšnosti. Předkládáme několik definicí, tj. určení a vysvětlení, abychom porozuměli tomuto předmětu. Písmo svaté nás nejen nabádá, abychom usilovali o spravedlnost, ale ukazuje také, že dar spravedlnosti lze přijmout s Kristem, neboť On je naše spravedlnost.

Jaký je význam slova spravedlnost? Uvedeme několik hledisek. Bude dobře, když si je bedlivě povšimneme, abychom poznali, jak spolu souvisí:

1. Spravedlnost znamená činit správně.
2. „Spravedlnost jest svatost, podobnost Bohu, a »Bůh láska jest«. To se shoduje se zákonem Božím; »všecka přikázání tvá jsou spravedlnost« (Ž. 119, 172) a »plnost zákona jest láska«. (Řim. 13, 10.) Spravedlnost jest láska a láska jest světlo a život Boží. Tato spravedlnost je ztělesněna v Kristu. Obdržíme ji, jakmile přijmeme Krista.“ EGW
3. Zákon vyžaduje spravedlnost, spravedlivý život a dokonalou povahu.
4. Spravedlnost Kristova jest zásada života, která přeměňuje povahu a ovládá chování.

5. Spravedlnost, jak učil Kristus, znamená shodu srdce i života se zjevenou vůlí Boží.

BOŽÍ SPRAVEDLNOST

1. Co učí Písmo o povaze Boží? Ž. 119, 142.
2. Co čteme o Božích činech a jeho soudech? Ž. 145, 17; 9, 8.

KRISTOVA SPRAVEDLNOST

3. Jaké svědectví vydal Otec o Ježíši? Žid. 1, 8. 9.
4. Který krásný výraz nacházíme mezi jmény vztahujícími se na Pána Ježíše ve Starém zákoně? Mal. 4, 2; Jer. 33, 15. 16.

LIDSKÁ SPRAVEDLNOST

5. Čemu je přirovnána spravedlnost člověka? Iz. 64, 6.
6. Kolk lidí může o sobě tvrdit, že jsou spravedliví? Jak dalece jsme schopní změnit vlastní stav? Řím. 3, 10; Jer. 13, 23.

KRISTUS SPRAVEDLNOST NAŠE

7. Co prohlašuje bible o Kristu? Jer. 23, 6.

Kristus spravedlnost naše — to je jednotné vznešené poselství, které prolíná celé Písmo svaté. Jakkoli se různé tvary a výrazy rozvíjející a předkládající toto poselství, vždy však z každého bodu kruhu zaznívá ústřední, vynikající myšlenka: Kristus naše spravedlnost.

8. Jak lze obdržet spravedlnost Kristovu? Řím. 5, 17. 18.

Znovu a znovu se nám snaží apoštol Pavel všít-pit, že spravedlnost Boží jest dar skrze Ježíše Krista. Nemůžeme si ji zasloužit našimi skutky, ale přijímáme ji vírou.

9. Jak dochází k výměně Kristovy spravedlnosti za naše hříchy? 2. Kor. 5, 21.

ČINNÁ SPRAVEDLNOST

10. Čeho lze dosáhnout praktickou spravedlností? Dan. 4, 24; Přísl. 12, 28.

„Hříchy své spravedlnosti přetrhuj.“ Činy spravedlnosti, dobré skutky a správný poměr k potřebným mají nepochybně důležitý význam v úsilí o dosažení spravedlivé povahy.

11. Jaká změna je patrná v životě těch, kteří se cvičí ve spravedlnosti? Ž. 15, 1—5.

12. Které dvě věci v životě člověka mají vliv na poměr k Bohu? Sk. 10, 35.

13. Jaké je ovoce spravedlnosti? Iz. 32, 17.

14. Kterých výroků používá Pán Ježíš, když nás nabádá, abychom usilovali o spravedlnost? Mat. 5, 6.

Potreba cirkvi

Základný verš: Ján 17, 3.

Úvod: POSOLSTVO K LAODICEI VYKONÁ SVOJE DIELO.

Vo svojej nekonečnej láske posielala Pán Ježiš ostatkom svojej cirkvi zvláštne posolstvo. Je to najvážnejšie obvinenie, preniknuté je však povzbudením a nádejou. Kristus ho dal s láskou lebo On miluje svoju cirkev a praje si, aby činila pokánie. Zveril jej posledné zvestovanie posolstva evanjelia a preto cirkev musí byť pripravená, aby ho mohla predložiť svetu v čistote a moci. Toto káravé posolstvo obsahuje ponuku trojakého účinného lieku. Cirkev už dlho prijíma toto posolstvo a túži, aby vykonalo, čo si Spasiteľ praje. Pred mnohými rokmi sme dostali nasledujúce povzbudivé uistenie: „Boh dal tomuto posolstvu čas, aby vykonalo svoje dielo. Srdce musí byť očistené od hriechov, ktoré odpudzujú Ježiša. Toto posolstvo vykoná svoje dielo.“ EGW

POSOLSTVO K LAODICEI

1. Aké symbolické meno dostal posledný cirkevný sbor? Zj. 3, 14a.

Posolstvo k laodicejskému sboru sa vzťahuje na ľud Boží v prítomnej dobe. Hodí sa však na všetkých, ktorí mali veľké svetlo a mnoho príležitostí, no predsa si ich nevážili.

2. Kto je pôvodcom posolstva k Laodicei? Zj. 3, 14b; Pozri 1, 5.

TRI VÁŽNE OBVINENIA

3. Z čoho je predne cirkev obvinená? *Petr 4*
Zj. 3, 15. 16.
4. Ktoré slová vystihujú sebestačnosť cirkvi?
V. 17a.

Sme bohatí v poznaní pravdy Písma. Sviati nám svetlo všetkých stáročí. Je však otázka, či táto pravda prenikla i do nášho vnútra, aby nás očistila.

5. Ako popisuje Spasiteľ pravý stav cirkvi?
V. 17b.

TROJAKÝ LIEK

6. Čo predne ponúka Ježiš? V. 18a. (Pozri tiež Jak. 2, 5; Gal. 5, 6.)

Viera a láska sú pravým bohatstvom, sú rýdzim zlatom, ktoré je nám ponuknuté.

7. Čím má byť prikrytá duchovná nahota cirkvi?
V. 18b; 19, 8.

Biele rúcho je čistota povahy, Kristova spravodlivosť, udelená hriešnikovi.

8. Aký je prostriedok proti duchovnej slepote cirkvi? Zj. 3, 18b.

Mnohí zamieňajú teoretickú znalosť pravdy s jej mocou, ktorá posväcuje život. Naše postavenie sa pevne opiera o nevyčerpatelný zdroj svedectva

Písma. Chybí nám však biblická pokora, trpezlivosť, viera, láska, sebazaprenie, bdelosť a obetavosť. Musíme usilovať o svätosť.

9. V akom duchu je daná táto výčitka? V. 19.

SVADOBNÁ HOSTINA

10. Ako znázornil Spasiteľ šírenie evanjelia? Mat. 22, 2. 3.

„Tretím pozvaním k hostine je predstavené kázanie evanjelia pohanom.“ EGW

11. Čo sa vyžaduje od každého hosťa na svadobnej hostine? V. 11.

„Skúmavý pohľad na účastníkov hostiny znázorňuje vyšetrujúci súd. Účastníci na hostine evanjelia sú tí, čo vyznávajú, že slúžia Bohu; sú to tí, ktorých mená sú zapísané v knihe života. No nie všetci, čo vyznávajú, že sú kresťania, sú pravými učeníkmi. Prv než bude niekto odmenený, musí sa rozhodnúť, či je hodný mať účasť v dedičstve spravodlivých.

Svadobným rúchom, o ktorom je v podobenstve reč, je nám predstavená čistá, bezúhonná povaha, akú budú mať praví nasledovníci Krista. Je to spravodlivosť Kristova, ktorá je skrze vieru udeľená všetkým, čo ho prijali za svojho Spasiteľa. Všetci sa musia podrobiť skúmavému pohľadu Kráľa a budú prijatí len tí, čo majú rúcho Kristovej spravodlivosti.“ EGW

12. Aký je údel tých, čo si neobliekli svadobné rúcho? V. 12. 13.

Človek môže byť činným veriacim a predsa sa tu zistí, že je nedostatočný a stratí večný život.

Môže byť pokladaný za kresťana, zachovávať niektoré biblické prikazy a predsa prísť o dedičstvo vykúpených, pretože mu chýbia potrebné vlastnosti, ktoré tvoria kresťanskú povahu.

DÔLEŽITÉ POZNANIE A SKÚSENOSŤ

13. Čo je nezbytné nutné pre večný život? Ján 17, 3; 1. Ján 5, 20.

„Súhrn a podstata kresťanskej milosti a zkušnosti sú obsiahnuté vo viere v Krista, poznávaní Boha a Jeho Syna, ktorého poslal.“ EGW

14. Čo je potrebné z našej strany, aby Pán mohol pôsobiť zmenu v našom živote? Zj. 3, 20. 21.

3. ÚKOL — 21. DUBNA 1962

Věčný Boží úmysl

Zlatý verš: 1. Jan. 4, 16.

Úvod: JEŽIŠ PŘIŠEL, ABY ZJEVIL POVAHU BOŽÍ. „Světlo poznání a slávy Boží lze vidět ve tváři Ježíše Krista. Ježíš Kristus byl od věčnosti jedno s Otcem; byl obrazem Boha, obrazem velikosti a velebnosti, „odleskem slávy jeho“. Svým příchodem na tento svět měl zjevit jeho slávu, aby byl Bohem s námi. Když Ježíš přišel, aby bydlel mezi námi, měl zjevit Boha jak lidem tak i andělům.“ EGW

BOŽÍ PODSTATA

1. Které tři důležité charakteristické rysy Boha uvádí Písmo svaté? Iz. 40, 28; 46, 9. 10; Zj. 1, 8.
2. Které vynikající vlastnosti své božské podstaty zjevil Bůh sám, když ho Mojžíš o to žádal? Jak ho popsal Jan? 2. Mojž. 34, 6; 1. Jan. 4, 8. 16.

„Bůh zjevil svůj charakter Izraeli. Vzor byl ukázán na hoře Sinaj, když byl vydán zákon a když Pán šel kolem Mojžíše a volal: „Hospodin, Hospodin, Bůh silný, litostivý a milostivý, dlouho čekající a hojný v milosrdenství a pravdě. Milosrdenství cíně tisícům, odpouštěje nepravost a přestoupení i hřích.“ EGW. Pros s Mojžíšem „ukáž mi slávu svou“. Co jest tato sláva? Je to Boží povaha.

3. Jak nám líčí bible podstatu vlády Boží? Ž. 89, 15.

BOŽÍ ÚMYSL VE STVOŘENÍ

4. Jak vznikly světy a jejich obyvatelé i andělé? Kol. 1, 16. 17.
5. Proč byly všechny věci stvořeny? Jaký cíl má Bůh se svým lidem? Iz. 43, 7; Luk. 12, 32.

Dílo stvoření bylo projevem Boží lásky. Každý projev tvůrčí moci je výrazem nekonečné lásky. Svrchovanost Boží obsahuje plnost požehnání pro všechny stvořené bytosti.

6. Jaké je Boží neměnné stanovisko i vůči těm, kteří zhřešili? Jaký má být náš poměr k Bohu? Jer. 31, 3; 1. Jan. 4, 19.

Láska Boží vždy ještě touží po tom člověku, který se od něho odloučil a zkouší všecko, aby jej přivedla zpět do domu otcovského. Kolem každé duše, která je v nebezpečí, jest zlatý řetěz milosti a soucitu božské lásky. Pán praví: „Milováním věčným miluji tě, pročež ustavičně činím tobě milosrdenství.“ EGW

ČLOVĚK ZKOUŠEN

7. Kterou jasnou, jednoznačnou řečí popisuje bible stav člověka po jeho stvoření Bohem? 1. Mojž. 1, 27. 31; Kaz. 7, 29.
8. Která jediná výhrada byla člověku uložena? Které základní zásady Božího jednání s člověkem jdou z toho najevo? 1. Mojž. 2, 16. 17.

Ačkoli Adam s Evou byli stvoření čistí a spravedliví, nebyli však bez schopnosti činit zlo. Jediné omezení, které jim Bůh uložil, svědčilo, že Bůh je vlastníkem a oni mu jsou odpovědní. Byli svobodnými bytostmi. Bůh, jehož podstatou je láska, si nepřál poslušnost založenou na strachu nebo bídném otroctví. Člověk musí být svobodný, má-li projevovat svou vůli, neboť pouze správnou volbou může vyvinout správné zvyky a tak vypěstovat správnou povahu.

9. Jak dalece jsme závislí na svém Stvořiteli v duchovním i tělesném životě? Sk. 17, 28; Jan 15, 4. 5.

„Země nám neprokazuje svá dobrodiní ani nepokračuje rok co rok ve svém oběhu kolem slunce z nějaké své vlastní vnitřní síly. Všechnu přírodu prostupuje tajemný život, který udržuje světy v nekonečném prostoru, jakož i život nepatrného hmyzu, unášeného letním vánkem.

Táž moc, která udržuje přírodu, působí také v člověku. Zákony, jež ovládají činnost srdce a usměrňují proud života v těle, jsou zákony mocné inteligence, od níž pochází všechn život a která má i duši ve své moci." EGW

ZJEVENÁ VŮLE BOŽÍ

10. Které výroky vystihují přiléhavě povahu zákona Božího? Řim. 7, 12, 14.

„Zákon Boží jest tak svatý jako Bůh sám. Jest vyjádřením jeho vůle, opisem jeho povahy, výrazem jeho božské lásky a moudrosti.“

11. Na čem má člověku nejvíce záležet? Kaz. 12, 13, 14.

Zákon Boží jest pravidlem, podle něhož budou zkoušeny povahy a životy lidí před soudem. Anděl ve Zjevení Jana 14, 6 vyzývá lidi, aby se báli Boha a vzdávali mu čest a chválu, a aby ho uctívali jako stvořitele nebe i země. Aby tak mohli činit, musí být poslušní jeho zákona. Bez správného poměru k jeho přikázáním se nemůže žádné uctívání Bohu libit. „Toť jest láska Boží, abychom přikázání jeho ostříhali.“ „Kdo odvrací ucho své, aby neslyšel zákona, i modlitba jeho jest ohavností.“ (1. Jana 5, 3; Přisl. 28, 9.)

12. Jakou základní podmínku života věčného vyslovil Ježíš Kristus? Mat. 19, 16—19.

„Bůh požaduje od svých dítek dokonalost. Jeho zákon jest vyjádřením jeho povahy a je také měřítkem každé povahy. Toto božské měřítko jest dáno všem.“ EGW

13. Jakým způsobem bude skutečněn odvěký záměr s člověkem a zemí? Iz. 45, 18; Ž. 37, 29.

Člověk byl původně ustanoven za vládce nad světem, ale tím, že podlehl v pokušení, upadl v moc satanovu. Avšak tím, že Kristus svou obětí zaplatil pokutu za hřích, vykoupil nejen člověka, nýbrž získal také znovu i vládu, o kterou člověk přišel.

14. Co je měřítkem shody člověka s vůlí Boží?
1. Jan. 5, 2. 3.
-

4. ÚKOL — DNE 28. DUBNA 1962

Původ a povaha hřichu

Zlatý verš: Řím. 5, 17.

Úvod: LUCIFER PŮVODCEM HŘICHU. V bibli je jasně doloženo, že Bůh není odpovědný za příchod zla. Nedošlo rovněž k porušení milosti ani k nedostatkům v Boží vládě, které by mohly zadat příčinu ke vzpouře. Hřích je vetřelcem, pro jehož jsoucnost nemůže být dán důvod. Je to nevysvětlitelné tajemství. Omlouvat hřích znamená zastávat jej. Kdyby byla pro něj nalezena omluva, pak by přestal být hřichem.

Hřích vznikl ze sobectví. Lucifer, vznešený cherub, usiloval o prvenství v nebi. Snažil se získat moc nad nebeskými bytostmi, aby je odvrátil od Stvořitele a získal tak úctu pro sebe.

LUCIFEROVA VZPOURA

1. Která slova proroka Ezechiele ke králi týrskému se vztahují na Lucifera? Ez. 28, 12. 15.

2. O kterých hříších mluví Písmo, že je satan jejich původcem? Ez. 28, 17; Iz. 14, 14; Jan. 8, 44.
- a) Lucifer toužil po prvenství v moci a autoritě.
- b) Chtěl být rovný Bohu. Pýcha je příčinou zkázy i člověka.
- c) Žárlil na Syna Božího.
- d) Chtěl Boží moc, nikoli jeho charakter. Usiloval uchvátit nejvyšší místo pro sebe. Každý, kdo je veden jeho duchem, činí totéž.

NÁSLEDKY VZPOURY

3. Kde započal satan své zhoubné dílo a s jakým výsledkem? Zj. 12, 4. 7—9. (Hvězdy ve Zjev. 12, 4 jsou andělé.)
4. Proti čemu se staví satan a jeho následovníci nepřátelsky? Řím. 8, 7. Viz také Sk. 13, 10.

PÁD ČLOVĚKA

5. Jak byla Eva svedena k neposlušnosti?
1. Moř. 3. 1—6.

Satan napřed vzbudil pochybnosti o Boží moudrosti. „Takliž jest, že vám Bůh řekl?“ Pak pochybnosti o jeho pravdomluvnosti. „Nikoli nezemřete smrtí.“ Konečně projevil nedůvěru vůči Boží dobrotě a jeho úmyslům: „budete jako bohové“; jakoby jim byl Bůh něco dobrého nedopřál!

6. O kterých třech cestách pokušení se zmiňuje apoštol Jan? 1. Jana 2, 15—17.

Při svém setkání s Evou spojil satan v jedno pokušení všechny tři možnosti uvedené v našem

verši. Když pokoušel Krista na poušti, použil každé možnosti odděleně.

7. Co naznačuje, že Adam zhřešil svévolně, kdežto Eva byla svedena satanem? 1. Mojž. 3, 12. Srovnej s 1. Tim. 2, 14.

„Adam pochopil, že jeho družka přestoupila Boží příkaz. Strašný boj se odehrával v jeho nitru. Litoval, že dovolil Evě, aby se vzdálila od jeho boku. Avšak skutek se již stal. Láska, vděčnost, věrnost ke Stvořiteli vše bylo zatlačeno do pozadí láskou k Evě. Rozhodl se, že bude sdílet její osud; bude-li muset zemřít ona, chtěl zemřít s ní. Anebo — což když jsou slova chytrého hada přece jen pravdivá?“ EGW

NÁSLEDKY PŘESTOUPENÍ

8. Jaké veliké přednosti se těšili Adam s Evou před svým vyhnáním ze zahrady Eden? 1. Mojž. 1, 28—30; 2, 16. 17; 3, 9.

Adam se těšil ze společenství s Bohem a se svatými anděly. Pokud byli první lidé nevinní a svatí, pozdravovali vždy s radostí blížícího se Stvořitele; nyní ale zděšeně prchali a snažili se ukrýt v nehlubších skrýších zahrady.

9. Jak působí hřích na náš vztah k Bohu? Iz. 59, 1. 2.

„Když první lidé zhřešili, přerušili své spojení s Bohem. Světlo, do kterého byli zahaleni, zmizelo. Když cítili svou nahotu, pokoušeli se nebeské roucho nahradit tím, že si udělali příkrývku z listí fíkového.

Od té doby to činí přestupníci zákona Božího

stále. Nосí roucho, které si sami udělali. Pokoušejí se zakrýt své hřichy svými vlastními skutky a tak se chtějí zalíbit Bohu. Takové roucho však Bůh neuznává. Jenom roucho, které Kristus pro nás opatřil, může nás učinit způsobilými, abychom mohli obstát v přítomnosti Boží.“ EGW.

10. Čím se stává ten, kdo provádí hřích? Jan. 8. 34.

11. Jaký bude konečný výsledek? Jaká podivuhodná možnost se nám nabízí? Řim. 6, 23.

Smrt, na kterou je poukázáno v tomto výroku, není onou smrtí vyslovenou nad Adamem, poněvadž celé lidstvo trpí tímto trestem za jeho přestoupení. Ale je to „druhá smrt“, která jest opakem věčného života.

OBNOVENÍ V KRISTU

12. Jaká zaslíbení jsou člověku dána i po Adamově pádu? Jan. 16, 33; Řim. 5, 17. 21.

Jakmile tu byl hřích, byl tu i Spasitel. Kristus věděl, že bude musit trpět, ale přesto se stal zástupcem člověka. Jakmile Adam zhřešil, Syn Boží se nabídl jako ručitel za lidské pokolení, aby odvrátil soud vyneseny nad viníky.

5. ÚLOHA — 5. MÁJA 1962

Obnovené spojenie s Bohom

Základný verš: Zj. 3, 20.

Úvod: EVANJELIUM, ZJAVENIE SPRAVODLIVOSTI Z VIERY. Čítame, že „evan-

jelium je mocou Božou na spasenie každému veriacemu". V ňom Božia spravodlivosť plynie z viery a vedie k viere, ako je napísané: „Spravodlivý z viery bude živý.“ Rim. 1, 16. 17.

Evanjelium je radostná zvesť, že Boh tak miloval svet, že poslal svojho Syna, aby nás vyslobodil od hriechu a zjavil v nás svoju spravodlivosť. Musíme osobne poznať Boha a Jeho Syna, ak má byť v nás napravená škoda, ktorú spôsobil hriech. „A to je večný život, aby poznali teba, jediného pravého Boha, a ktorého si poslal, Ježiša Krista.“ Ján 17, 3. Nestačí len známosť o Bohu a Ježiši Kristu, musíme poznať Otca a Syna pre seba. „Nože si zvykní s nim a maj pokoj, tak príde na teba dobré.“ Job. 22, 21. Aj keď len slabo poznávame obdivuhodnú milujúcu povahu Božiu, predsa Ho môžeme milovať, poznať Ho a usilovať o jednotu s Nim. Hriech porušil jednotu medzi Bohom a človekom. V obnovení tejto jednoty je naša jediná nádej víťazstva nad hriechom. Spasiteľ povedal: „Bezo mňa nemôžete nič činiť.“ Ján 15. 5. Musíme byť zrastení s vinným kmeňom, ak máme z jeho života čerpať silu.

BOŽIA LÁSKA

1. Prečo prišiel Ježiš na tento svet, ktorý mal skreslené predstavy o Bohu? Mat. 11, 25—27; Ján 14, 8. 9.

„Odvrátením sa od Boha ocitla sa zem v temnote. Satanova oklamávajúca moc mala byť zlomená, temné tiene museli byť prežiarené, ak mal svet byť privedený k Bohu. Poznať Boha znamená milovať Ho. Jeho povaha musí byť zjavená. Len ten, čo poznal hĺbku Božej lásky, mohol nám ju zjaviť.“ EGW

2. Ako dokázal Boh svoju lásku k hriešnikom?
1. Ján 4, 10.

„Otec nás nemiluje len pre veľkú zmierčiu obeť Synovu, ale sám nás od počiatku miloval.“ EGW.

3. Čo vedie hriešnika k pokániu? Rím 2, 4.

„Taká láska je ojedinelá. Láska Božia k nám sa nikdy nemôže zmeniť. Táto myšlienka pôsobí na dušu mocným dojmom a poddáva srdce človeka vôli Božej.“ EGW.

ODDANOSŤ — CESTA K JEDNOTE

4. Čo oddelilo Lucifera od Boha? Čo oddeluje všetkých hriešnikov od nebeského Otca? Iz. 14, 13. 14; 59, 2.

V minulej úlohe sme poznali, že sabapovyšovanie, pýcha a nesvätá ctižiadosť boli príčinou, že satan si zvolil cestu neposlušnosti a vzbúry. Aj prví rodičia sa rozhodli ísť vlastnou cestou a poslušnúť satana miesto Boha. Keď Adam s Evou zhrešili, nezmaril Boh ich život, ale im dal príležitosť k pokániu.

5. Ako môže byť obnovené prerušené spojenie človeka s Bohom? Luk. 9, 23; Ján 12, 24—26.

Boj proti vlastnému ja je najväčším bojom, aký kedy bol bojovaný. Zrieknutie sa sebeckých záujmov vyžaduje ťažký boj. Prv však než sa človek znovuzrodí vo svätosti, musí sa poddať Bohu. Cele odovzdať vlastnú vôľu Kristovi znamená spojiť sa s mocou Všemohúceho.

6. Aké pozvanie posielala Boh človeku, aby ho oslobodil od hriechu a pritom nelámal jeho vôľu? Zj. 3, 20.

SAULOVA ZMENA

7. Aký vzťah mal Pavel ku Kristu a Jeho nasledovníkom pred svojím obrátením? Skt. 22, 4; 26, 9—11.
8. Čoho bol Saul svedkom? Skt. 7, 58—60.
9. Aká zmena nastala, keď sa Saul stretol s Ježišom na ceste do Damašku? Skt. 9, 3—6.
10. Čo svedčí o jeho novom vzťahu ku Kristu? Rim. 1, 1.
11. Do akej miery odumrel Pavel vlastnému ja a aké bolo jeho spoločenstvo s Majstrom? Gal. 2, 20.

POŽEHNANIE JEDNOTY S KRISTOM

12. Čo v nás činí Boh, keď sa pokorne podriadime Jeho vôli? Fil. 2, 12. 13.

„Satan sa najviac obáva toho, že Boží ľud pripraví cestu, aby Pán mohol vyliť svojho Ducha na túžiacu a kajúcu cirkev. Božie požehnanie príde, keď cesta bude pripravená.“ EGW.

13. Čo ešte pre nás Boh učiní, keď sa zveríme Jeho vedeniu? Ž. 37, 5. 6.

„Pán nemôže urobiť pre človeka nič, pokiaľ tento nepozná svoju slabosť a nedostatočnosť a nezverí sa Božiemu vedeniu. Potom môže prijať Boží dar. Duša, ktorá túži po Bohu, obdrží všetko. Má neobmedzený prístup k Tomu, v ktorom prebýva všetka plnosť.“ EGW.

14. Ktoré ďalšie požehnanie nám Pán zasľubuje, keď sa odovzdáme Jeho vôli? Ž. 32, 8; Jak. 4, 6. 7.

Ak sa poddáme Kristu, spojí sa naše srdce s Jeho srdcom, naša vôľa zanikne v Jeho vôli, naše zmyšľanie bude sa zhodovať s Jeho zmyšľaním, naše myšlienky ovládne Ježiš. Potom tiež žijeme Jeho životom a priodiatí sme Jeho spravodlivosťou. Za týchto okolností už na nás Boh nevidí odev z figového listia, nahotu a hanbu hriecha, ale rúcho spravodlivosti Ježiša Krista.

6. ÚKOL — DNE 12. KVĚTNA 1962

Ospravedlnění vírou

Zlatý verš: Řim. 5, 1.

Úvod: SPRAVEDLNOST PŘIČTENÁ A UDĚLENÁ. O Ježíši bylo prorokováno: „Měť jest Hospodin lítost v něm pro spravedlnost svou, zvelebil jej zákonem, a slavného učinil.“ Iz. 42, 21. Ježiš řekl: „Já přikázání Otce svého zachoval jsem.“ Jan 15, 10. Spravedlnost Boží jest ztělesněna v Kristu a my ji obdržíme, jakmile přijmeme Krista. Dilo spravedlnosti je dvojí: „Spravedlnost, kterou jsme ospravedlněni, je přičtená; spravedlnost, kterou jsme posvěceni, jest udělená. Ta první nás opravňuje pro nebe, druhá nás činí způsobilými pro nebe.“

JAK DOCHÁZÍ K ODPUŠTĚNÍ

1. Jak trvanlivý je zákon Boží? Mat. 5, 18.

Zákon Boží, jenž jest projevem Boží vůle a opísem jeho povahy, musí trvat věčně, jako věrný

nebeský svědek. Ani jedno přikázání nebylo zrušeno, ani literka ni puntík nebyl změněn. Žalmista praví: „Na věky, ó Hospodine, slovo tvé trvanlivé jest v nebesích.“ Ž. 119, 89. Jelikož zákon Boží jest dokonalý a věčný tak jako jeho původce, nemusí být měněn a nemůže být změněn ani zrušen. Má-li proto být zachován pořádek ve vesmíru, musí být vykonán i trest za přestoupení.

2. Jaký podivuhodný plán rozvinul Bůh pro naše spasení, aby učinil zadost spravedlnosti a přece zachránil kajícího hříšníka? Řím. 3, 25. 26.

3. Které náhradní opatření učinilo zadost zásadě o odplatě za hřích? 1. Kor. 15, 3.

Přestoupený zákon vyžaduje trest smrti. Bez vylití krve není odpuštění. (Žid. 9, 22.) Proto i Ježíš, jakožto zástupce člověka, musel prolít svou krev.

Bůh požaduje víru v Krista, který je naší zástupnou obětí. Jeho krev nás očisťuje od hříchu.

4. Co nás tedy ospravedlňuje? Řím. 5, 9.

Ospravedlnit hříšníka znamená tři věci:

- a) Že je plně učiněno zadost za jeho přestoupení zákona,
- b) že je s ním zacházeno tak, jakoby nebyl zhřešil,
- c) že jeho povaha je tak změněna, že v něm působí zásada nového života, uschopňující jej dokonale rozvinout vlastnosti obráceného člověka.

5. Za jakých podmínek je nabízeno odpuštění hříchů? Přísl. 28, 13.

6. Jaký vzácný dar nám Ježíš uděluje, jelikož nemůžeme změnit vlastní povahu? Sk. 5, 31; Řim. 2, 4b.

Pokání je první krok v díle spasení, které hříšník musí vykonat pro sebe, aby mohl přijít ke Kristu. Ačkoli je pravda, že pokání musí předcházet odpuštění, neboť jedině zkroušené a potřené srdce nalezne přijetí u Boha, přece hříšník nemůže sebe dovést k pokání, ani dosáhnout způsobilosti, aby přišel ke Kristu. První krok ke Kristu je způsoben přitahujícím Duchem Božím; je-li člověk povolný tomuto nutkání, postupuje ke Kristu, aby mohl činit pokání.

Pokání není o nic menší dar Boží než odpuštění a ospravedlnění a nemůže se stát zkušeností žádného člověka, není-li darováno Kristem. Jsme-li přitahováni ke Kristu, děje se tak jeho mocí a láskou. Milost kajícího přichází od něj právě tak, jako ospravedlnění.

7. Které vzácné zaslíbení se při nás splní, vedli nás pravá lítost k vyznání? 1. Jana 1, 9.

8. Jaká změna nastane v našem vztahu k zákonu, přijmeme-li Ježíše do srdce a vyznáme-li hříchy? Řim. 8, 1.

Bůh, který nás učinil spravedlivými přičtenou spravedlností Kristovou, hledí na nás jako na své drahé ditky.

PŘIČTENÁ SPRAVEDLNOST

9. Kterým podivuhodným činem jsme osvobozeni od kletby hříchu a učiněni spravedliví? 2. Kor. 5, 21.

10. Jedině podle kterých zásad může být člověk ospravedlněn? Řím. 5, 1; 3, 24. 28. 31.

Spasení je Božím svobodným darem věřícímu, který mu je dán pro Krista. Znepokojená duše může nalézt pokoj vírou v Krista. Tento pokoj bude úměrný víře a důvěře v něho.

11. Co nám je přičteno, věříme-li v Krista a přijmeme-li jeho smírčí krev pro naše ospravedlnění? Řím. 4, 5. 6.

S Kristem bylo zacházeno tak, jak jsme pro své hříchy zasloužili my. To proto, aby s námi mohlo být zacházeno tak, jak zasluhuje On. Byl odsouzen pro naše hříchy, na kterých neměl účasti, abychom byli ospravedlněni tou spravedlností, na níž nemáme žádného podílu. Podstoupil naši smrt, abychom mohli obdržet jeho život.

ZMĚNĚNÁ POVAHA

12. Jaká změna nastává v naší povaze, přijmeme-li Ježíše jako svého Spasitele? 1. Jana 3, 9.

Když Ježíš mluví o novém srdci, pak tím míní celou bytost. Obnovit své srdce znamená tudíž odloučit je od hříchu ve světě a odevzdat je cele Kristu. Co je tedy znamením obnoveného srdce? Změna života. Každodenní odumírání sobectví a pýše.

13. Které opatření nové smlouvy se tím splnilo? Žid. 8, 10; Tit. 3, 5—7.

Posvěcení ovocem udělené spravedlnosti

Zlatý verš: Kol. 2, 6. 7.

Úvod: V Ý Z N A M P O S V Ě C E N Í. Slovo posvěcení má mnoho významných odstínů. Ve spojení se službou svatyně znamená „oddělit pro svatý účel“, „učinit svatým“, „sproštění hříchu“, „očistění“. Téhož výrazu se používá i k označení *růstu* povahy po ospravedlnění. Je rovněž použito k označení *cíle dokonalosti*, k němuž je úsilí křesťana zaměřeno. Někdy slouží k vyličení zkušenosti těch, kdož jsou „v Kristu“ a pokorně se poddávají Bohu, aby formoval jejich život.

Písmo jasně ukazuje, že posvěcení není dílo okamžiku, ale dílo postupné. Obrácením život křesťana teprve začíná. Pak nastává úsilí o dokonalost, o dosažení míry vzrůstu Kristovy plnosti.

„Mnozí lidé se domnívají, že sami musí vykonat jistou část díla. Pokud jde o odpuštění hříchů, doufají v Krista, potom se však pokoušejí žít z vlastní síly. Každá taková snaha musí selhat. Pán Ježíš vyjadřuje slovy: »Beze mne nic nemůžete učinit.« Náš vzrůst v milosti, naše radost, naše užitečnost, vše úplně závisí na našem společenství s Kristem. Jestli s ním žijeme každého dne a každé hodiny, jestli v něm zůstáváme, pak také rosteme v jeho milosti. Kristus má s námi být netoliko na počátku a na konci našeho života, nýbrž při každém kroku.“ EGW.

CO JE POSVĚCENÍ

1. Co činí člověk, který zakusil ospravedlnění vírou v Ježíše Krista? Fil. 3, 12—15.
2. Co se projeví v životě člověka ospravedlněného vírou v Krista? 1. Tim. 6, 11. 12.

Šlechtná povaha bývá získána osobním úsilím, milostí Kristovou a jeho zásluhami. Bůh udílí hřivny, síly rozumu; my vytváříme povahu. V boji s náklonnostmi zděděnými musíme získávat vítězství za vítězství. Musíme přísně soudit sami sebe a nepomíjet ani jeden nesprávný rys povahy.

3. Co je zahrnuto v pojmu posvěcení? Kol. 2, 6. 7; 1. Petr. 5, 10.

„Posvěcení záleží v radostném vykonávání denních povinností a v dokonalé poslušnosti vůle Boží.“ EGW.

CÍL POSVĚCENÍ

4. Co se děje v životě člověka při pokračujícím posvěcení? Řím. 12, 1. 2; 2. Kor. 7, 1.

Jako „kvas ukrytý v těstu působí neviditelně a prokvasí všecko, tak i kvas pravdy působí skrytě, klidně a ustavičně a mění srdce člověka“. Přirozené náklonnosti se mění a vstěpují se nově myšlenky, pocity a pohnutky; život Kristův se potom stává novou směrnicí ku vzdělání osobité povahy. I mysl se změní, síly a dary se zaměří novým směrem.

5. U kterého Ježíšova učedníka je zvlášť patrná změna povahy? Mar. 3, 17; Jan 13, 23.

Jan neměl od přírody laskavou povahu, kterou vynikal v pozdějším životě. Jevil spíše povážlivé charakterové nedostatky, když byl nejen pyšný, sebevědomý a ctizádnostivý, ale i prudký a nedůtklivý, byl-li uražen. Byl také náladový, pomstychtivý a neústupný. Se svým bratrem byli proto nazváni: „synové hromoví“. Ale Ježíš dokázal odhalit pod všemi těmito chybami ukryté poctivé a láskyplné srdce.

Život učedníka Jana jest příkladem pravého posvěcení. V letech úzkého společenství s Kristem byl Spasitelem často varován a napomínán a on tato pokárání přijímal. Svou náchylnost k nedůtklivosti a k ctizádnosti podřizoval tvůrčí moci Kristově a tak božská láska mohla způsobit změnu jeho charakteru.

**6. Čeho je často třeba v procesu posvěcení?
Žid. 12, 5. 6; Zj. 3, 19.**

„Dříve než jsme vyproštěni z moci satanovy zevně, musíme být z jeho moci vyproštěni vnitřně. Pán dopouští zkoušky, aby nás zbavil zemského smýšlení a sobeckých, Kristu nepodobných vlastností povahy. Dopustí, aby na nás přišly hluboké vody soužení, abychom poznali Ježíše Krista a měli vroucí přání být očištěni ode všech poskvrn a mohli vyjít ze soužení čistší, posvěcenější a šťastnější. Když na nás přichází soužení, jest naše nitro často zatemněno sobectvím; jsme-li však ve zkouškách trpěliví, pak po jejich přestání budeme vyzařovat povahu Boží.“ EGW.

7. Jaké opatření učinil Bůh pro naše vyzkoušení, když nás vede cestou posvěcení? Jak. 1, 2—6.

„Veliký cíl, který je uložený v radě Boží, záleží v tom, zkoušet lidi a dát jim příležitost k rozvinutí osobité povahy.“ EGW.

ROUCHO KRISTOVY SPRAVEDLNOSTI

8. Kterou otázku položil král v podobenství o svatební hostině jednomu hostu? Mat. 22, 11. 12.

„Svatebním rouchem, o němž jest v podobenství řeč, představena je čistá, bezúhonná povaha, jakou budou mít praví následovníci Kristovi. Církvi jest dáno, »aby se oblékla v kment čistý a stkvoucí«, aby byla církev slavná, nemající poskvrny ani vrásky, aneb něco takového.“ Zj. 19, 8; Ef. 5, 27. Písmo praví: „Ten kment jsou ospravedlnování svatých.“ Je to spravedlnost Kristova, jeho bezúhonná povaha, která je vírou udílána všem, kteří jej přijali za svého osobního spasitele.“ EGW.

9. Do jakého nebezpečí snadno upadnou ti, kteří nechápou Boží dílo spravedlnosti? Řím. 10, 2. 3; Zj. 3, 17.

„Snaha, aby si lidé svými vlastními skutky zasloužili spasení, přivede je nevyhnutelně k tomu, že lidská ustanovení budou klást za ochranu proti hříchu. Když vidí, že zákona nemohou naplnit, stanoví si pravidla a předpisy, aby sami sebe donutili k poslušnosti. Tím však bývají myšlenky odvráceny od Boha k vlastnímu já, láska k Bohu v srdci umírá a následkem toho umírá i láska k bližnímu.“ EGW.

10. Může ještě někdo po uplynutí doby milosti dosáhnout svatosti? Zj. 22, 11.

V budoucnu nebude jiné doby milosti, kde by se lidé mohli připravit pro věčnost. Roucho Kristovy spravedlnosti musíme obléci již v tomto životě.

PODOBNÍ KRISTU V DEN JEHO PŘÍCHODU

11. Jaký je nejvyšší cíl posvěcení? Ef. 5, 27.

Povaha vzdělaná podle obrazu Božího jest jediným pokladem, který si z toho světa můžeme vzít s sebou do světa budoucího.

12. O jaký ideál má křesťan usilovat? 2. Kor. 3, 18.

13. Kdy bude dílo posvěcení dokonáno? 1. Tes. 3, 12. 13. .

Ospravedlnění vyžaduje jen okamžik, posvěcení však celý život. Není nic naléhavějšího než posvěcení. Právě posvěcení je dílo každodenní.

8. ÚLOHA — 26. MÁJA 1962

Spravodlivost udelená skrze obecenstvo s Kristom

Základný verš: 2. Kor. 3, 18.

Úvod: JEDNOTA VYTVÁRA SPOLOČENSTVO. Predne musíme byť jedno s Kristom a potom môžeme mať s Ním obecenstvo. Mu-

síme. Ho najprv prijať do svojho srdca než Ho môžeme pozvať, aby zostal u nás. Skôr než môže premeniť našu povahu podľa vlastnej podoby, musíme mať s Nim trvalú jednotu.

POKORA JE PODMIENKOU JEDNOTY

1. Ktorá udalosť v Jákobovom živote zmenila jeho povahu? 1. Moj. 32, 24—28.

Keď sa mal Jákob stretnúť so svojim pomstychtivým bratom a hrozilo mu nebezpečenstvo, že stratí život on i jeho najmilší, ľutoval svoje hriechy ako i svoje podvodné jednanie. Pán vypočul jeho modlitbu a požehnal ho. Jákob však nepoznal nebeského posla a odporoval mu celou svojou silou. Keď sa Pán dotkol jeho stehna, Jákob si uvedomil svoju chybu a prestal odporovať. Miesto toho pokorne túžil po Jeho požehnaní.

Pokorou, ľútosťou a sebaodovzdaním zvíťazil tento hriešny, blúdiaci smrteľník nad Majestátom nebies.

2. Aká moc nám umožňuje dosiahnuť jednotu s Kristom? 1. Ján 4, 13. 18. 19.

UDRŽANIE JEDNOTY

3. Čoho je z našej strany treba k udržaniu dosiahnutej jednoty? Jak. 4, 7; Kol. 2, 6.
4. Čo potrebujeme na ceste za Kristom? Luk. 9, 23; 1. Kor. 15, 31.

„Kristus obnovuje srdce a prebýva v ňom. Vierou si musíme zachovať toto spojenie s Kristom, svoju vôľu musíme denne podriaďovať Jeho vôli.

Pokiaľ budeme tak činiť, potiaľ bude v nás pôsobiť chcenie aj skutočné činenie podľa dobrej ľúbej vôle svojej.

Zasvätiť sa Bohu nech je vašou prvou povinnosťou každého dňa. Proste: Prijmi ma, Pane, za svoje vlastníctvo. Všetky svoje plány kladiem k Tvojim nohám." EGW.

5. Aký má byť kresťanov vzťah k telesnosti a všetkému nízkemu? Gal. 5, 24; 6, 14.

ZOSTÁVANIE V KRISTU

6. Ktorým obrazom znázornil Spasiteľ spojenie medzi samým sebou a svojimi nasledovníkmi? Ján 15, 4. 5.

Duch Svätý spojuje ľudské bytosti, telo, dušu a ducha s dokonalým zdrojom, Ježišom Kristom. Toto spojenie výstižne predstavuje vinný kmeň a ratolesti. Hotový človek je spojený s dokonalým Kristom. Vierou prijíma povahu Božiu a stáva sa jedno s Bohom v Kristu.

7. Kedy budeme môcť rozlišovať duchovné veci a poznávať tajomstvo prebývania v Kristu? Fil. 2, 5; Rim. 7, 25.

Kdekoľvek ide o spojenie s Kristom, tam prebýva láska. Ak sme spojení s Kristom, zmýšľame ako On. Ak sme zaštepení v Kristu a všetkými vláknami spojení s živým kmeňom, potom sa to praje v našom hojnom ovocí.

8. Ktoré ďalšie výsledky stáleho spoločenstva s Kristom možno pozorovať pri Jeho učeníkoch? Skt. 4, 13.

SPOLOČENSTVO SKRZE MODLITBU A SKŪMANIE PÍSMO

9. Ako možno rozum i srdce človeka uviesť do spoločenstva s Kristom? Ján 5, 39; 6, 53. 63; 20, 31.

Podobne ako sa zažíva potrava, aby sa stala súčasťou telesnej bytosti, tak musíme prijímať slovo Božie. Keď budeme premýšľať o Kristu, prijímeme i Jeho povahu.

10. Ako často máme modlitebne otvárať srdce Bohu ako priateľovi? 1. Tes. 5, 17; Rim. 12, 12.

Modliť sa k Bohu môžeme v každý čas a na každom mieste. Nič nás nemá zdržať, aby sme sa vo vrúcnej modlitbe neobracali k Bohu. Opravdivé spoločenstvo s Bohom môžeme mať všade. Dvere nášho srdca by mali byť neustále otvorené a Ježiša by sme mali stále zvať: Príď a ako nebeský hosť sa ubytuj v mojom srdci!

11. Čo bude zjavné v živote tých, čo Krista prijali do svojho srdca? Fil. 2, 12. 13.

Ludská prirodzenosť v spojení s Kristom stáva sa čistou a posvätenou. Kristus je takému človekovi zdrojom posvätenia a preto sa stáva schopným služobníkom dobra.

12. Čo spozorujú ľudia v živote tých, čo zostávajú v Kristu? Mat. 5, 14. 16.

13. Čo môže Ježiš pre nás urobiť, ak sa Mu cele odovzdáme? Aké opatrenie bolo pripravené, ak sa dopustíme chyby? Júda 24, 25; 1. Ján 2, 1.

Spravedlnost přijatá vírou

Zlatý verš: 1. Jan. 5, 4.

Úvod: OSPRAVEDLNĚNÍ VÍROU. Když Bůh hříšníku odpustí, promine mu trest, který si zasloužil a jedná s ním tak, jakoby nebyl zhřešil. Prokazuje mu svou přízeň a ospravedlní ho v zásluhách Kristových. Ospravedlnění hříšníka se děje jedině vírou ve smíření Syna Božího, který se stal obětí za hříchy vinného světa. Nikdo nemůže být ospravedlněn vlastními skutky. Bez hříšný život, utrpení a smrt, jakož i vzkříšení Syna Božího jsou zárukou vysvobození od viny hříchu. Jedinou podmínkou pro přijetí ospravedlnění jest víra.

P R A V Á V Í R A

1. Které dva základní pojmy musí obsahovat pravá víra? Žid. 11, 6.
2. Stačí ke spasení jen skrytá víra bez vnějšího vyznání? Řím. 10, 9. 10.

„Víra, která působí spasení, není pouhým rozumovým přiznáním se k pravdě. Nestačí také, věříme-li pouhé nauce o Ježíši Kristu; musíme věřit Kristu samému. Nám může prospět jedině taková víra, která přijímá Krista jako osobního Spasitele. Pak se nám dostane jeho zásluh. Mnozí zaměňují víru za názor. Spasitelná víra se projeví tím, že duše přijímá Ježíše Krista a činí smlouvu s Pánem. Dokonalá víra znamená život.“
EGW.

JAK VZNIKÁ VÍRA

3. Z čeho pochází víra? Řím. 10, 13. 14. 17.

Písmo svaté jest velikým nástrojem při proměnění povahy. Kristus se modlil: „Posvětiž jich v pravdě své; slovo tvé pravda jest.“ Studujeme-li Písmo a přijímáme-li je, působí v našem srdci a přemůže každou nepěknou vlastnost. Duch svatý přichází, aby nás usvědčil z hříchu. Pravdy slova Božího způsobují v člověku právě to, co potřebuje — obrácení skrze víru.

4. Kterého příkladu použil Ježíš, aby poučil Nikodéma o víře v Krista? Jan 3, 14. 15.

5. Jak dalece je víra spojená se zázraky uzdravování? Mat. 9, 22; 15, 25—28.

Tato kananejská žena se u víře postavila proti předsudku, který byl mezi Židy a okolními národy. Důvěřovala lásce Spasitelově, nezmalomyslněla přes všechny důvody k pochybování. Tak máme Spasiteli důvěřovat i my. Požehnání spasení platí pro každou duši. Nic nemůže zabránit člověku v tom, aby se stal účastníkem v Kristu Ježíši skrze evangelium; jedinou překážkou může být nesprávné rozhodnutí.

JAK VÍRA ROSTE

6. Jak se projevila víra u setníka z Kafarnaum? Mat. 8, 6—8.

Bůh udělil „míru víry každému člověku“. (Řím. 12, 3.) Naší povinností je pěstovat ji, cvičit, až se vyvine v plnost víry.

7. Co Bůh dopouští, aby naši víru posílil? Jak. 1, 3.

Přijmeme-li Krista za svého spasitele, máme pokoj s Bohem a pak se nám dostává i pokoje Božího. Ačkoli tento pokoj je v našem srdci, neznamená to, že budeme bez zkoušek a pokušení. Pokud budeme v pozemském těle, budeme mít co činit s pokušením. Pokud budeme obklopeni zlem, musíme počítat s tím, že satan bude usilovat o nadvládu nad námi. Avšak pokušení ještě není hřích. I Ježíš byl pokoušen. Teprve když svolíme ke hříchu, zhřešíme. Zkoušky jsou pecí, ve které nás Bůh očišťuje pro občanství ve svém království.

SPRAVEDLNOST SKRZE VÍRU

8. Proč se ospravedlnění neděje skutky? Řím. 5, 1; Gal. 2, 16.

„Všichni zhřešili.“ Řím. 3, 23. Proto nikdo nemůže být osvobozen od zlořečenství zákona a přivlastnit si spravedlnost nějakým skutkem kajícího. Dále, hřích vtiskl člověku tělesné smýšlení, které není poddáno zákonu Božímu. Proto hříšníci mohou být ospravedlnění jedině vírou v Boha a v živém spojení s ním.

9. Co učil apoštol Pavel o tom, že víra nejen ospravedlňuje, ale také uschopňuje žít křesťanským životem? Tit. 3, 5—8.

10. Jak lze získat vítězství nad vším ničemným a podlým? 1. Jana 5, 4.

O lidech Božích v dávných dobách čteme v Písmě svatém, že „vírou přemohli královské říše,

unikli ostří meče, nabyli síly a osvědčili se v boji“.
(Žid. 11, 32—34.)

11. O co musí křesťan usilovat po ospravedlnění?
1. Tim. 6, 11. 12.

12. Jaký je pravý vztah mezi vírou a skutky?
Jak. 2, 20. 22.

Opravdová víra se projevuje v dobrých skutcích; neboť dobré skutky jsou plody víry. Když Bůh působí v srdci, a člověk mu podřídí svou vůli, nemůže jinak než vydávat ovoce Ducha svatého. Pak vládne naprostá shoda mezi úmysly srdce a praktickým životem. Nejsou-li skutky ve shodě s vyznáním, je to důkaz, že dotyčný není ospravedlněn vírou. Věřící je ospravedlněn bez vlastních zásluh. Ačkoli je opraven pro zásluhy Kristovy, není tím svoboden k činění nespravedlnosti. Víra se projevuje v lásce a čistotě duše. Kde je víra, tam jsou i dobré skutky, projevené:

- a) službě nemocným,
- b) zarmouceným.

O Ježíši čteme, že procházel všude a konal dobro. Jsou-li věřící spojeni s ním, milují své bližní a tichost a pravda řídí jejich kroky.

10. ÚKOL — DNE 9. ČERVNA 1962

Činění vůle Boží

Zlatý verš: Řim. 8, 3. 4.

Úvod: TEORIE O POSVĚCENÍ. O posvěcení existuje mnoho falešných nauk. Mnohé z nich

budí dojem, že Kristus je jejich středem a že jsou založeny na Písmě svatém. Zdají se dokonce tak jasné, že jsou jimi mnozí oklamáni. Jde o důležitý předmět, proto si nemůžeme dovolit být nějakým způsobem podvedeni. Poznali jsme, že nemůžeme být zachráněni plněním skutků zákona a poslušností tohoto zákona, neboť jsme jej všichni někdy přestoupili. To ovšem neznamená, že můžeme být spaseni neposlušností. Tvrdí-li někdo, že je Kristem posvěcen a přitom podceňuje jeho zákon, je to podobné, jako když vyvyšuje Kristův kříž, a pohrdá jeho korunou. Právě posvěcení obsažené v Božím posledním poselství světu je dokonalá poslušnost jeho zákona skrze Krista přebývajícího v srdci.

POSLUŠNOST JE ZKOUŠKA VYZNÁNÍ

1. Komu jest dáno zaslíbení o požehnání spasení? Žid. 5, 9.
2. Jaký je vztah mezi konáním vůle Boží a podílu v jeho království? Mat. 7, 21—23.

Vyznání ústy nic neznamená: jediné povaha rozhoduje o našem osudu.

3. Co dokazujeme, když plníme vůli Boží? Jan 14, 15. 21. 23. 24.

Bůh zkouší, zda lidé chtějí zachovat jeho přikázání nebo ne. Dává jim tím příležitost k rozvinutí povahy. Dobrymi skutky nelze si koupit lásku Boží, ale ony svědčí o tom, že láska Boží jest v nás. Jestliže svou vůli oddáme Bohu, nebudeme pracovat proto, abychom si lásku Boží zasloužili. Jeho láska bude přijata jako dobrovolný dar. Proniknutí touto láskou uposlechneme s radostí jeho přikázání.

KRISTŮV PŘÍKLAD A JEHO MOC

4. Jaká opatření učinil Bůh, abychom byli schopni činit jeho vůli? Řim. 8, 3. 4. 6.
5. Jak dalece se Kristus podřídil vůli svého Otce? Jan 5, 30; 6, 38.

„Pán Ježíš samého sebe zmařil; ve všem jeho počínání nikdy nevyniklo vlastní já, on všechno podřídil vůli svého Otce.“ EGW.

6. Kterým činem dokázal Ježíš své úplné odevzdání Otcově vůli? Mar. 14, 36; Fil. 2, 8.

ODPOVĚDNOST ZA POZNANOU PRAVDU

7. Jaká odpovědnost vyplývá z poznané vůle Boží? Jak hodnotí Písmo svévolné zanedbávání povinností? Jak. 1, 22—25; 4, 17.

Odpovědnost člověka je úměrná jeho příležitostem a darům.

Zanedbává-li člověk konat povinnosti, které se mu zdají malé, nemůže mít svěřené větší povinnosti.

8. Kterým podobenstvím znázornil Ježíš nebezpečí zanedbání povinností? Mat. 7, 24—27; 21, 28—32.

Důkaz poctivosti nezáleží ve slovech, nýbrž v činech. Slova jsou bezcenná, nejsou-li doprovázena náležitými skutky.

9. Čím chtějí lidé často nahradit přikázání Boží? Mar. 7, 7—9.

Je to láska k svému já a snaha kráčet snadnější cestou, než jak ji určil Bůh, která způsobuje, že si člověk nahrazuje Boží požadavky svými výmysly a tradicemi.

10. Ruší víra naši závaznost k zákonu? Řím. 3, 31; Jak. 2, 17—24.

BOŽÍ VŮLE A POSLUŠNOST ČLOVĚKA

11. Kdy jediné poznáme, co je vůle Boží? Řím. 12, 2.

12. Jaká poslušnost je Bohu příjemná? Řím. 6, 17; Ef. 6, 6.

Sami se nemůžeme vymanit ze satanova područí. Chceme-li však být oprostěni od hříchu a toužíme-li po pomoci, dostane se nám pomoci Ducha svatého. Pak naplníme vůli Boží. Pravá poslušnost prýští ze srdce. Kristus dělal vše celým srdcem. Přivolíme-li, ztotožní se s našimi myšlenkami a požadavky tak, že s rozkoší budeme plnit jeho vůli.

13. Jaký poměr ke hříchu zaujímá znovuzrozený člověk? 1. Jan. 3, 6. 9; 5, 18.

„Pokud my sami nepřivolíme k hříchu, potud žádná moc lidská ani dábelská nás nedonutí hřešit.“ EGW.

14. Proč není dítko Boží bez naděje, kdyby zhřešilo? 1. Jan. 2, 1.

„Jsme-li oděni spravedlností Kristovou, nebudeme mít zalíbení v hříchu, neboť v nás bude pů-

sobit Kristus. I kdybychom se snad dopustili chyby, budeme nenávidět hřích, který přivedl Syna Božího na kříž. — Povaha se nejeví v příležitostných dobrých i zlých skutcích, nýbrž v našich soustavných denních řečech a jednáních.“
EGW.

11. ÚLOHA — 16. JÚNA 1962

Viera počítaná za spravodlivosť

Základný verš: Žid. 11, 1.

Úvod: PŘÍKLADY SPRAVODLIVOSTI Z VIERY. V 11. kapitole listu Židom je zoznam veriacich, ktorých viera bola „počítaná za spravodlivosť“ (Gal. 3, 6). Viera je na prvom mieste pri každom z nich. Aj keď boli počítaní medzi spravodlivých, boli len ľuďmi, podrobenými rovnakým strastiam ako my. (Jak. 5, 17.) Záznam o ich živote je nám zachovaný pre poučenie, aby sme zostali trpezliví, povzbudzovali sa z Písma a odtiaľ mali nádej. (Rím. 15, 4.)

ÁBEL, ENOCH, NOE

1. Aké obete priniesli Ábel a Kain a ako boli prijaté? Aký bol medzi nimi rozdiel? 1. Moj. 4, 3—7; Žid. 11, 4.

Ábel uznával svoju hriešnosť a nemohúcnosť odčiniť svoje hriechy, preto obetoval baránka podľa Božieho plánu a Pán prijal jeho obeť. Kain pohrdol Božím naučením a nepriniesol obeť predstavujúcu smrť Kristovu. Pán mu povedal: „A

keď nebudeš dobre robiť, hriech leží pri dveriach a jeho túžba sa nesie po tebe. Ale ty budeš pánovať nad ním.“

2. Čo hovorí Písmo o Enochovi? Žid. 11, 5; 1. Moj. 5, 22.

Enoch žil v skazenom veku rozmáhajúcej sa mravnej nečistoty. Nebol však zasiahnutý hriechami svojej doby. Je preto predstaviteľom veriacich, čo žijú v nebezpečenstve hriechu pred príchodom Ježiša Krista. Enoch bol pre svoju vernú poslušnosť premenený.

3. Ako prejavil Noe svoju vieru a ako bol odmenený? Žid. 11, 7; 1. Moj. 7, 1.

Noe tak pevne dôveroval Bohu, že nielen o ňom kázal skazenej predpotopnej generácii, ale staval aj koráb a vložil do neho všetko, čo najcennejšieho mal. Noe dokázal, že má živú vieru.

A B R A H Á M

4. Kedy prvýkrát prejavil Abrahám bezpodmienečnú vieru v Boha? 1. Moj. 12, 1. 4; Žid. 11, 8.
5. Ako sa tiež prejavila Abraháмова ľudská slabosť? 1. Moj. 12, 18; 16, 3.

Biblia zaznamenáva nielen dobré vlastnosti ale aj slabosti veľkých mužov dávneho veku. Je to pre naše povzbudenie, aby sme nezabudli, že aj oni boli ľuďmi, podrobenými podobným mdlobám ako my. Ich hrdinské činy pre Božiu vec neboli preto výsledkom nejakej mimoriadnosti alebo nadľudskosti.

6. Ktorá cesta je pre veriacich všetkých čias najbezpečnejšia? Ž. 27, 14; 37, 5.

7. Ktorou skúškou musel ešte Abrahám prejsť, aby dokázal svoju poslušnosť? 1. Moj. 22, 1—12.

„Okrem Boha nikto nemohol pochopiť, aká veľká bola obeť otcova, keď dával svojho syna na smrť. Abrahámova veľká viera stojí tu ako žiarivý stĺp, ktorý osvecuje chodník Božím služobníkom vo všetkých neskorších pokoleniach. Abrahám sa nesnažil vykrúcať sa, ale konal vôľu Božiu. Vedel, že Boh vo všetkých svojich požiadavkách je spravodlivý a dobrý a preto chcel splniť Boží príkaz do písmena.“ EGW.

8. Aké svedectvo dostal Abrahám, keď obštal v tak ťažkej skúške? Gal. 3, 6; Jak. 2, 23.

9. Ako sa stávame členmi Abrahámovej rodiny? Gal. 3, 7. 9.

POVINNOSŤ KÁRAŤ HRIECH

10. Čo Boh požaduje od svojich služobníkov, keď sa v cirkvi rozmáha hriech? Iz. 58, 1.

Posolstvo reformácie nebude vykonané mečom ale modlitebným úsilím medzi sieňou a oltárom. Hriech musí byť káraný v duchu tichosti a lásky.

11. Ako sa má uskutočniť reformácia v cirkvi? Joel 2, 17.

Aj keď ostré posolstvá pre cirkev kárajú hriech, svetskosť a vlažnosť, aj tak sa oživenie a reformácia nesmie diať mečom Finesovým. Hlbokou

ponížeností srdca a vážnymi prosbami k Bohu dojde medzi vedúcimi ako aj v ľuďoch k oživeniu a reformácii.

12. Akú výzvu posielal Boh svojmu ľudu? Amos 4, 12.

12. ÚKOL — DNE 23. ČERVENA 1962

Trojandělské poselství a spravedlnost z víry

Zlatý verš: Řim. 1, 17.

Úvod: VZNIKÁ OTÁZKA: Jaký je vztah mezi poselstvím o ospravedlnění z víry a trojandělským poselstvím ze Zjevení 14. kap.? Souvisí nějak spolu nebo je poselství o spravedlnosti z víry zcela nezávislé? Cílem dnešního úkolu je ukázat, že tato dvě poselství jsou spolu životně spjata.

Poselství o ospravedlnění z víry je částí poselství o spravedlnosti z víry, neboť jsme ospravedlnění připočtenou spravedlností Kristovou. Ten, kdo učí, že spravedlnost z víry je nezávislá na trojandělském poselství, přináší falešné učení.

EVANGELIUM ZVĚSTUJE DRUHÝ PŘÍCHOD

1. Která velká pravda bude oznámena před dokončením díla Kristova na zemi? Mat. 24, 14; Zj. 14, 6—12.

Když výstrahu, kterou Bůh posílá lidem, svě-
řuje svým andělům, pak je jistě velmi důležitá.
Bůh od nás vyžaduje, abychom se řídili tímto po-
selstvím.

2. Jak je nazváno poslední poselství a jaká je
jeho souvislost se spravedlností z víry? Zj.
14, 6; Řím. 1, 16. 17.

Poslední poselství Boží pro tento svět není ně-
jaká nová pravda, ale věčné evangelium, radost-
ná zvěst, že Ježíš zachraňuje od hříchu, tj. od
přestupování zákona Božího. To se děje spravedl-
ností Kristovou, kterou člověk přijímá vírou.

Poselství o spasení bylo kázáno ve všech stole-
tích, ale poselství o soudu, které je částí evange-
lia, může být zvěstováno jen před dokonáním díla
Božího, neboť tam také spadá hodina soudu.

3. Který další důkaz ukazuje, že poselství ze
Zjev. 14. kapitoly je totožné s výrokem Spa-
sitele? Mat. 24, 14a; Zj. 14, 6b.

POSELSTVÍ PRVNÍHO ANDĚLA

4. Co je první velikou pravdou v poselství první-
ho anděla? Co obsahuje výrok „bojte se Bo-
ha“? Zj. 14, 7a; Kaz. 12, 13.

První anděl vyzývá lidi, aby se „báli Boha a
vzdávali mu chválu“, a aby ho uctívali jako stvo-
řitele nebe a země. Aby tak mohli činit, musí být
poslušni jeho zákona. Bez zachování jeho přiká-
zání žádné uctívání se nemůže Bohu libit. „Toť
jest láska Boží, abychom přikázání jeho ostříhali.“
„Kdo odvrací ucho své, aby neslyšel zákona, i
modlitba jeho jest ohavností.“ (1. Jan. 5, 3; Přísl.
28, 9.)

5. Která další pravda má být zvěstována velikým hlasem? Jak může hříšný člověk nejlépe chválit Boha? Zjev. 14, 7b; Mat. 5, 16.

6. Které slavnostní oznámení obsahuje ještě první poselství? Zjev. 14, 7c; 2. Kor. 5, 10.

Svatyně a vyšetřující soud a postavení Ježíše jako nejvyššího kněze by měly být jasně pochopeny lidem Božím. Jinak nebudou moci vypěstovat víru, která je potřebná pro tuto dobu nebo vyplnit místo, které jim Bůh určil.

7. Komu se máme klanět? Co zjevuje stvořené dílo Boží? Zj. 14, 7; Ž. 111, 3. 4.

Povinnost uctívání Boha jest založena na skutečnosti, že je stvořitelem a že jemu všechny ostatní bytosti vděčí za svůj život.

POSELSTVÍ DRUHÉHO ANDĚLA

8. Kterým výrokem je označeno odpadnutí od Boha v poselství druhého anděla? Zj. 14, 8; 17, 4. 5; 18, 4. 5.

Slova „bábel“ nebo „Babylón“, což znamená zmatek, bylo poprvé použito o pohanském odpadnutí od Boha. (Viz 1. Mojž. 11, 1—9.) Později bylo užito na papežství, které pojalo do svého systému pohanské bludy a pověry. Nyní se vztahuje na všechny druhy víry, včetně odpadlého protestantismu, které popírají autoritu Boha a nahrazují jeho příkazy lidskými ustanoveními.

9. Jak dalece budou přijaty falešné nauky a zvyky Babylóna? Zj. 18, 3; 13, 8.

POSELSTVÍ TŘETÍHO ANDĚLA

10. Na co hlavně soustředí satan své úsilí? Dan. 7, 25; Zj. 12, 17.

Tl, kdož zachovávají přikázání Boží a víru Ježíšovu, pocítí hněv draka a jeho zástupů. Kdyby mohl, vyhladil by ze země všechny, kdož odpírají jeho moci. Pak by bylo jeho vítězství dokonalé.

11. Kterou slavnostní výstrahu posílá Bůh proti falešné bohoslužbě? Zj. 14, 9—11.

12. Co praví bible o tom, jaké metody použije satan ve svém díle podvodu? Proč budou mnozí svedeni? Zj. 13, 13, 14; 2. Tes. 2, 9, 10.

13. Co je řečeno o těch, kteří přijmou trojí andělské poselství? Zj. 14, 12.

14. Kdy bude věrný lid Boží uschopněn dosáhnout vítězství nad mocnostmi zlého? Gal. 2, 20; 1. Jan. 5, 4.

Poselství o spravedlnosti z víry předpokládá ospravedlnění vírou. Vybízí lid Boží, aby přijal spravedlnost Kristovu, která se projevuje poslušností vůči všem přikázáním.

Tuto pravdu přináší i poselství třetího anděla, které zjevuje i lid, který ostříhá Boží přikázání a víru Ježíšovu.

13. ÚKOL — 30. ČERVNA 1962

Pozdní déšť a spravedlnost z víry

Zlatý verš: Oz. 10, 12.

Úvod: CO JE POZDNÍ DĚŠŤ? „Pozdním deštěm“ představuje Bůh konečné vylití Ducha

svatého. Joel 2, 23. Pozdní déšť má být mnohem hojnější, než byly letnice. V tomto vylití Pán zejména projeví svou moc. Jeho dílo pro nás je dokonáno připočtenou i udělenou spravedlností.

Toto zvláštní udělení duchovní milosti se v neobyčejné míře dostane těm, kdož přijetím spravedlnosti Kristovy přemohli každou zlou náklonnost a zvítězili skrze víru. Tímto nebeským pomazáním zmocní Kristus svou církev k dokonání díla a aby obstála v čase soužení.

SPRAVEDLNOST, PŘÍPRAVA PRO PŘIJETÍ POZDNIHO DEŠTĚ

1. Které podmínky pro přijetí pozdního deště předkládá Petr? Sk. 2, 38; 3, 19.

Příprava učedníků pro vylití Ducha svatého o letnicích záležela ve vyznání a zanechání všech hříchů, ve vážné modlitbě a v posvěcení. Tak tomu má být i v našich dnech, jenomže ve větším měřítku.

2. Kterého daru se dostane věřícímu, projeví-li víru? Gal. 3, 14; Jan 7, 39.

„Dar Ducha obdrží pouze ti, kteří pokorně očekávají na Boha a na jeho vedení i milost. Uchopí-li se u víře slíbeného požehnání, Bůh jej ochotně udělí a získají s ním všechny ostatní dary.“
EGW

3. Jak je nutné usilovat o tento dar? Oz. 10, 12; Zach. 10, 1.

Jestliže tedy toto je prostředek, kterým přijímáme sílu, proč nelačnime a nežíznime po mi-

losti Ducha? Proč prosbu o Ducha svatého ne-
učiníme předmětem rozhovorů, modliteb a kázání?

4. O co by měli věřící prosit? Sk. 2, 4; 6, 5;
Ef. 5, 18.

HLASITÉ VOLÁNÍ VÝSLEDKEM POZDŇÍHO DEŠTĚ

5. Jaký bude účinek vylití Ducha ve zvěstování
poselství třetího anděla? Zj. 18, 1. 2; Joel 2,
23. 28—32.

„Dílo tohoto anděla přichází právě v pravý čas,
aby se připojilo k poslednímu velikému dílu po-
selství třetího anděla, které se zesiluje v hlasité
volání. Boží lid jest takto připraven, aby obstál
v hodině pokušení, která má brzo přijít. Viděla
jsem veliké světlo, které na nich spočinulo, aby
bez bázně zvěstovali poselství třetího anděla.“
EGW

6. Čím má být svět osvícen? Iz. 58, 8.

Pozdní déšť bude hojnější. Spasitel bude osla-
ven a země bude osvícena jasným světlem jeho
spravedlnosti. Toto světlo bude vyzařovat ze ži-
vota jeho lidu. Obraz Kristův má být v lidech
obnoven a lidé mají zjevovat spravedlivý cha-
rakter Kristův.

KONEČNÝ SPOR

7. Co učiní Pán pro svou církev, která vstupuje
do posledního boje? Jak je vylíčena církev
po svém očistění? Mal. 3, 1—4; Pis. Šal. 6, 9.

Ti, kteří budou žít na zemi, když Kristova pro-
střednická služba ve svatyni skončí, budou stát

před Bohem bez přimluvce. Jejich roucho musí být bez poskvrny, jejich povahy musí být očištěny od hřichu. Zatím co v nebi probíhá vyšetřující soud, na zemi mezi lidem Božím se koná zvláštní dílo očištění. Když toto dílo bude ukončeno, Kristovi následovníci budou připraveni pro jeho příchod.

8. Kterými slovy předpověděl Spasitel vítězství své církve nad zlem? Mat. 16, 18; Zj. 18, 1.

Lidská moc nemohla ustanovit církev Boží a proto ji také nemůže zničit. Nikoli na lidské síle, ale na Kristu, Skále věků, stojí Boží církev a „brány pekla nepřemohou ji“.

„Pravda, jež jde kolem těch, kteří jí opovrhují a kteří ji zamítají, bude slavit vítězství. Narazí-li na odpor, pak jí Bůh propůjčí rozmnoženou sílu, aby mohla vykonávat tím větší vliv. Oděná božskou mocí, bude si razit cestu i přes nejpevnější závory a jásat nad každou překážkou.“ EGW

9. V čem spočívá naše jistota vítězství? Zj. 1, 17. 18.

Satan nemůže překročit hranice, které mu postavil Bůh. Naše svatá víra ve vítězství Syna Božího je pro satana nepřekročitelnou překážkou. Vzděláváme-li se v této víře, pak budeme jisti, že nás nikdo nevytrhne z ruky Všemohoucího.

KRISTOVO KRÁLOVSTVÍ SPRAVEDLNOSTI

10. Jaký bude stav církve, kterou si Kristus postaví při svém příchodu? Ef. 5, 27; Iz. 26, 2.

11. V jakém oděvu viděl Jan vykoupené na svatbě Beránkově? Zj. 7, 9. 14; 19, 6—9.

„Svatebním rouchem, o němž je v podobenství řeč, je představena čistá, bezúhonná povaha, jakou budou mít praví následovníci Kristovi. Je to spravedlnost Kristova, která je vírou udělena všem, kteří jej přijali za svého osobního Spasitele. Jenom roucho, které pro nás Kristus opatřil, nás může učinit způsobilými, abychom se mohli ukázat v Boží přítomnosti.“ EGW

12. Jaké povahy bude království Kristovo a jeho panování? Iz. 32, 1; 35, 10.

Nikdo nebude uznán Kristovým vlastnictvím, kdo bude mít na sobě nějakou poskvrnu. Avšak svým věrným dá Kristus korunu nevadnoucí slávy. Ti, kteří nechtěli, aby nad nimi panoval, uvidí jej obklopeného zástupy vykoupených, z nichž každý bude mít na sobě znamení „Hospodin spravedlnost naše.“